

Mészöly Ágnes: Ez egy ilyen nap

2016 novembere. Ősz van, korán sötétedik, kinn hideg, én szabadságon. Délután fogok egy könyvet, és bekuckózom magam az ágyamba. A gyermekirodalom újdonságaiból vittem haza Mészöly Ágnes könyvét. Bár már rég kinőttem a gyerekkorból, de azért nem árt képben lenni a kortárs irodalomból.

Az első történeten elmélázok: Zsana története Tatárszentgyörgy és Ladánybene között játszódik. Nem tudom nem észrevenni a hasonlóságot: van, aki egyszerűen elhagyja nevemből a „Zsu-t”, és maradok Zsanna. És nem kell a földrajzatlást elővennem, tudom, hol van Tatárszentgyörgy és Ladánybene, hiszen rokonságom anyai ágon azon a vidéken élt és élnek a megmaradtak.

A következő történet Bálinté. Ha Zsanáén elméláztam, az övénél majdnem leestem az ágyról. Hiszen pár sor után rájövök: Bálintot én ezer éve ismerem! A szemünk láttára nőtt fel.

És akkor lássuk, hogy látja egy gyerek a környezetét: „Bálintnak hívnak, Tökölön lakom az anyukámmal. Tököl fura hely. Városnak mondják, de inkább egy hatalmas falu: végtelenül hosszú utcák, szürke aszfalt és drótkerítések. Csupa kertes ház, sehol semmi érdekes. Nincs se mozi, se színház, csak egy repülőtér van.”

Bálint reggel iskolába indul. „Beülünk a tűzpiros, kicsi Suzukiba, és indulunk Szigethalomra, az iskolába.

Szigethalom is egy város, de sajnós, jobban hasonlít Tökölre, mint mondjuk Budapestre.”

Matek óra, tesi óra, környezet óra, aztán angol és ének. Ének helyett Bálint kóruspróbára megy. A karvezetőjük Szevil néni. „Szevil néni furcsán beszél, néha rossz sorrendbe rakja a szavakat. Ez azért van, mert Afganisztánból költözött ide, de nem most, hanem sok évvel ezelőtt. Gyönyörű hangja van, és vicces dalokat szokott a kórusban tanítani, szóval még a nyolcadikosok is szívesen járnak énekkarra. Egy török népdalt gyakorlunk és egy rock and roll-sláger. Ez az óra villámgyorsan elrepül, pedig végig egy helyben kell állnunk.”

Ebéd, azt nem annyira várja Bálint, aztán ki lehet menni az udvarra. Azt viszont alig várja. „Pedig a mi iskolánk udvara olyan lepukkant, hogy lepukkantabbat el sem lehet képzelni. Tavaly még másik épületbe jártunk, ott van füves pálya, farönk-mászóka, meg autógumik a földbe ásva, amiken lehet ugrálni. Ezen az udvaron egyszerűen semmi nincs, csak beton, egy rozsdás nyújtó-féleség, meg egy kosárpálánk, amiről leszakadt a háló. Csak lézengeni lehet, vagy tengőzni, szóval az ebéd utáni nagyszünetben minden lehetséges helyen tengőzni szoktunk. Három pálya van felrajzolva a betonra krétával, de így sem kerül mindenkire sor. Kiesősen játszunk, szerencsére elég jó vagyok fociban, és nem kell a szünet felét a pálya szélén töltenem.”

Délután Bálint elmegy a könyvtárba. (Hm, izgalmas rész következik!) A könyvtárban ott ül Tamás bácsi, aki híres modellező itt Szigethalmon. Hú, én Tamás bácsit is ismerem! Igaz, nekem ő Zoli, és mivel fiatalabb nálam, így nekem nem bácsi. De a makettjeit én is ismerem!

Jó ott gyerekek lenni, ahol: „Anya elég engedékeny, ha olvasásról meg könyvekről van szó. Például nem szeret vásárolni, de a könyveknek nem tud ellenállni soha. Nem véletlen, hogy annyi könyv van nálunk. Tele vannak a polcok, de a szekrény tetején is könyvek vannak. Könyvek és lekvárok, ezekkel van tele az aprócska lakás.”

Léda, a következő történet főszereplője Egerben lakik most éppen (jaj, de irigylem ezért!). Katolikus iskolába jár, minden reggelt imával kezdenek: „- Istenem, Uram! A fölkelő nappal és az ébredő reggellel a szemedbe kívánok nézni, és így elindulni a mai napon. Kérlek, világítsd meg az értelmemet, élénkítsd emlékezetemet, hogy feladataimat helyesen oldjam meg, és felfogjam mindazt, amit ma meg kell tanulnom.”

Petinek hétköznap a Pető Intézet az otthona, mert mozgássérült. Vanessza nagy családban él. Áram nélkül. Pedig dolgoznak a szülők. Anya is, az apuka pedig Németországban. De valahogy nem jutnak egyről a kettőre. Kell-e hogy egy gyerek ismerje a „közmunka” szót? Vanessza sajnálja, hogy Irénke néni, a legkedvesebb tanító néni nyugdíjba ment. „Ő volt a legeslegrendesebb tanár. Egyáltalán nem fújt ránk, se azért, mert cigányok vagyunk, se azért, mert szegények, hanem mindig segített. (Bátyja, Roli nem volt ilyen szerencsés: „Az összes tanár utálja, ha a szomszéd faluban megdöglik egy tehén, azt is simán ráfogják.”) Fanni a Havanna lakótelepen él az édesapjával. Az anyukája – ahogy ő fogalmaz –, lelépett tőlük. Menyus családja Svédországba költözött, Daniél Budáról a Balaton mellé. Hanna alvóvárost említ, Törökbalint a lakóhelye, de Budapestre araszolnak minden nap a dugóban. Arnold Bicskén él a gyermekotthonban, Bettina pedig kétlaki, Ausztrália és Bp. XII. kerülete az otthona. Doma is kétlaki: ő Dunaharasztin belül valósítja meg ezt az életformát: hol édesapjánál, hol édesanyjánál él.

Mészöly Ágnes érdekes gyermekorsókot választott. Talán nem is olyan könnyű gyerekek lenni!